

Запорожжя та козацтво
Спать уклалися в журбі...
Інший час, панове братство, —
Інші теми на добі!
Відлічивши козакові
Поважання данину,
Чи не глянуть мундиків
У хатиньку сумну?
Глянуть просто, без серпанку,
Яким все обволіка
Пан поет, що бачив з ганку
Богоносця-мужика.
Наш мужик — то неук темний,
Працівник, але бідар,
Скарб незчерпано-таємний,
Що живився володар.
Довго ним ми рабували;
Кров лилась, свистів батіг,
Іще довше глузували,
Стали падати до ніг.
Бо за часом рабування
Нас окрило каяття;
Найсвятіші почування
Зворушили гідь життя.

Але та любов висока,
Хоч правдивою була,
Зором збільшеного ока
Зайвих фарбів надала.
Зникла геть жива людина,
Розпочався був туман;
Та минула ця година
Повишаючих оман...
Перед нами —
брат нужденний,
Яким він і справді є,
Тягне жереб свій злиденний
Та кляне життя своє.
Вік пита сірома неба:
Чи не пустять з рук кати...
Отому найперше треба
Бідоласі допомогти!

Появить на очі люду
Його ж сховані скарби —
Справа, гідна сил та труду,
Річ, достойна боротьби.
Хлоп-мужик, панове братство,
То — підстава в наші дні...
А Січ-мати та козацтво —
Хай царствують у труні!
